

Preken

Van de Protestantse Gemeente Enschede
Opstandingskerk en Detakerk

Gemeente van Christus Jezus,

zondag 01-04-2012

Ds H. Siebert

“De stad is verslagen.”

Een krantenkop uit “Het Babels Nieuws”.

Een foto van een verwoeste stad omvat in één beeld de realiteit.

“De stad is verslagen.”

Met dit nieuwsbericht worden de ballingen wakker. Aan de ontbijttafel doordringt deze werkelijkheid het ochtendgloren, het zet de teneur voor de rest van de dag.

De stad is niet meer.

En daar zitten we dan. Op de puinhopen.

Macabere overblijfselen van wat ééns toekomst was.

Wat ooit hét zinnebeeld van hoop, nieuw leven, vrede was.

We rusten vandaag even uit op de ruïnes van de verslagen stad. We ademen nieuw moed en inspiratie in bij het verwoeste Jeruzalem.

Jeruzalem is niet meer. Dé stad van alle bijbelverhalen. Dé stad van de toekomst.

De stad waar we dromen over dromen. Stad van vrede, stad van God. Hemelse stad die in de Openbaring van Johannes naar de aarde neerdaalt.

Jeruzalem als symbool voor de stad waar alle mensen van heel de aarde hun plaats kunnen vinden. De stad waar het kleine mensenverhaal zich verbindt met het grote verhaal van God.

God zelf woont in deze stad, te midden van de mensen...

Zou deze stad werkelijk bestaan? Deze stad waar de bijbel zo hoopvol van verhaalt? Zijn het naïeve beelden? Wie durft dit nog hardop te dromen.

De tijd van optimisme, van bomen die tot in de hemel reiken is voorbij. De crisis van onze welvaart, is de crisis van ons leven. Is de crisis van ons onvermogen om de wereld te maken.

De stad is gevallen. Eén wist er te ontsnappen. Hijgend staat hij vanmorgen in ons midden. De ontsnapte profeteert een visioen dat aan diggelen is.

Stad van vrede? Vergeet het maar. Dikke rookwolken komen er van de stad. Weggespoeld zijn alle dromen. De realiteit van het alledaagse komt met grote nuchterheid binnen.

Maar, daar, tussen de optrekkende rook van de stad in puin, komt een kleine stoet. Eén man gaat voorop. Zittend op een ezeltje, een jong dier is het nog. Een klein groepje mensen loopt er achter; Hosanna in de Hoge. Gezegend Hij die komt in de naam van de Heer!

Een vreugdevolle optocht is het.

Stomgeslagen monden gaan open. Knellende banden worden verbroken. Tongen komen weer los van het gehemelte.

Ze lijken zich niets van de ruïnes aan te trekken. Hosanna! Lang leve Hij die Redding komt brengen!

Hosanna in de hoge, de palmtakken die de weg plaveien. Het is de opmaat van de stille week. Palmpasen is hét begin van het onvoorstelbare lijden.

De man die daar komt, op dat ezeltje, weet dat. De weg naar Golgotha is helder verlicht. Duidelijk is het dat het daár zal eindigen.

Tot in het diepst van zijn wezen, voelt Jezus dat aan.

Wie doorleest in Johannes 12, het gedeelte dat vorige week gelezen is, kan Jezus horen spreken over zijn naderende dood. “Als een graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft het één graankorrel, maar wanneer hij sterft draagt hij veel vrucht.” Maar, vervolgt Jezus: “Nu ben ik doodsbang. Wat moet ik zeggen. Vader, laat dit ogenblik aan mij voorbijgaan?”

Wetend dat de weg doodloopt. Horend dat de stad aan puin ligt. Is het visioen, het uitzicht op een wereld waar het ánders aan toegaat slechts een vage, optimistische droom geweest is? Doodsbang is Jezus.

En wij met hem. Kunnen wij niet liever in onszelf geloven, dan in een god wiens Naam is “Ik zal er zijn”?

Ik-zal-er-zijn. Dáárin zit de crux van beide lezingen, deze morgen.

Ik-zal-er-zijn. Ik-ben. Hij-van-voor-de-wereld-begint *is*.

God, Vader, de Eeuwige. Hij *is*.

Om dat te horen, lezen we Ezechiël op het scherpst van de snede. Vóórdát het nieuws van de verwoesting gehoord wordt, is Ezechiël weer in staat gesteld om te spreken. Komt zijn tong los van zijn gehemelte.

We hoorden de bijbellezing: ‘De avond *voor* de komst van de vluchteling werd ik gegrepen door de hand van de HEER, en hij opende mijn mond toen de vluchteling ’s morgens bij mij kwam.’

De avond vóór de komst van de ontsnapte uit de verwoestte stad, werd Ezechiël gegrepen door de hand van de Heer. Werd hij weer op zijn voeten gezet. Was hij weer in staat om te spreken.

Voordat we horen dat de stad gevallen is, moet er blijkbaar eerst iets anders klinken. Voordat de vresestad in een ruïne verandert, voltrekt zich Gods bevrijdend handelen.

Op een ezeltje komt de Koning de stad binnen. Sprekend de woorden van de Eeuwige. Waar niemand meer durft te hopen, nadert hij de stad. Waar niemand meer meedoet, daar komt hij binnen.

Vóórdát het drama op Gogoltha zich voltrekt, komt Hij als koning de stad binnen.

Terwijl alles je naar de keel vliegt, wordt ons een lied op de lippen gelegd. Wordt ons een weerwoord gegeven dat we zelf nooit hadden kunnen bedenken. Temidden van onze puinhopen, in het hart van onze crisis, komt Jezus de stad binnen. Hij is de komende.

Hij weent om de stad. Hij huilt, omdat we vergeten zijn wat werkelijk vrede is. Omdat we niet meer weten wat ons tot vrede strekt. Hij gaat de weg die wij eigenlijk hadden moeten gaan. In onze plaats doet hij het.

En wij moeten weer bij nul beginnen. Het van voren af aan helemaal leren.

Hij trekt door het doodswater heen, om ons in de richting te zetten van léven, in de richting van de vredesstad.

En wij worden mee deelgenoot. We kunnen niet achterblijven.

Omwille van het visioen gaat hij met zijn eigen leven de verwoeste stad te lijf. Omwille van de vrede. Omwille van de ontspoorde radicaal, omwille van al zijn slachtoffers. Omwille van de boze mens die in zijn onmacht geen rust kan vinden. Omwille van onze dierbaren. Omwille van onszelf.

Durven we het aan, om mee te gaan? Mee de stad in trekken? Hosanna in de hoge te roepen? Geloven we nog dat het kán? Durven we ons toe te vertrouwen aan dat krankzinnige verhaal dat er door alle dood heen een nieuw begin mogelijk is?

Ik-Ben zal er zijn. Ik-Ben is er.

Zouden wij dan niet opstaan en juichen en zingen?

Palmtakken van de bomen scheuren en als een rode loper uitleggen voor de Koning!

Omdat het de eerste dag van de goede week is. Om de ervaring dat het leven broos is. Om het voelen dat we o zo kwetsbaar zijn. Om Gogoltha.

In de vreugde van palmpasen ligt zijn sterven besloten. In de kleinheid van zijn koningschap ligt Zijn Rijkdom besloten.

Gaan we met hem de weg van Pasen, langs Laatste Avondmaal, gevangenneming, vernedering en kruisiging. Van dood naar Opstanding. Op die weg dan ook de vreugde van de optocht van Palmpasen.

Amen